

192. φασὶ δὲ δὴ τινες αὐτοὺς ἀναισχύντους εἶναι, ψευδόμενοι· οὐ γὰρ ὑπ' ἀναισχυντίας τοῦτο δρῶσιν ἀλλ' ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας, τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι. μέγα δὲ τεκμήριον· καὶ γὰρ τελεωθέντες μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. ἐπειδὴν δὲ ἀνδρωθῶσι, (b) παιδεραστοῦσι καὶ πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκάζονται· ἀλλ' ἔξαρκεῖ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστής γίγνεται, αἰεὶ τὸ συγγενὲς ἀσπαζόμενος. ὅταν μὲν οὖν καὶ αὐτῶ ἐκείνῳ ἐντύχη τῶ αὐτοῦ ἡμίσει καὶ ὁ παιδεραστής καὶ ἄλλος πᾶς, τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται φιλία τε καὶ (c) οἰκειότητι καὶ ἔρωτι, οὐκ ἐθέλοντες ὡς ἔπος εἰπεῖν χωρίζεσθαι ἀλλήλων οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. καὶ οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν, οἱ οὐδ' ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν ὅτι βούλονται σφίσι παρ' ἀλλήλων γίνεσθαι. οὐδενὶ γὰρ ἂν δόξειεν τοῦτ' εἶναι ἢ τῶν ἀφροδισίων συνουσία, ὡς ἄρα τούτου ἕνεκα ἕτερος ἑτέρῳ χαίρει συνῶν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς· ἀλλ' ἄλλο τι βουλομένη ἐκατέρου ἢ ψυχὴ (d) δῆλη ἐστίν, ὃ οὐ δύναται εἰπεῖν, ἀλλὰ μαντεύεται ὃ βούλεται, καὶ αἰνίττεται. καὶ εἰ αὐτοῖς ἐν τῶ αὐτῶ κατακειμένοις ἐπιστὰς ὁ Ἥφαιστος, ἔχων τὰ ὄργανα, ἔροιτο·

Μερικοί ἄσχετοι, βέβαια, θεωροῦν ὅτι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ εἶναι ἀδιάντροποι. Ὅμως αὐτὸ δὲν το κάνουν ἀπὸ ἀδιάντροπιά, ἀλλὰ ἀπὸ θάρρους καὶ ἀνδρεία καὶ ἀρρενωπότητα, ἀφοῦ ἀσπάζονται τὸ ὅμοιο με αὐτοῦς. Καὶ αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ἡ πιο τρανὴ ἀπόδειξη. Αὐτοὶ οἱ νεαροὶ εἶναι οἱ μοναδικοὶ που, ὅταν ολοκληρωθῶν ὡς προσωπικότητες, διακονοῦν τὰ πολιτικὰ πράγματα. Ὅταν γίνουν ἀντρες, γίνονται παιδεραστὲς καὶ πρὸς τὸ γάμο καὶ τὴν τεκνοποίηση δὲν στρέφονται ἀπὸ φυσικὴ ὁρμὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ νομικὴ ἐπιταγή. Τους εἶναι ἀρκετὸ νὰ ζοῦν μεταξύ τους, ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Σὲ κάθε περίπτωση λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γίνεται σὲ πρώτη φάση φιλεραστής καὶ σὲ δευτέρη παιδεραστής γιὰ τὸν ἴδιο λόγο· ἀσπάζεται αὐτὸ με τὸ ὁποῖο συγγενεύει. Καὶ ὅταν ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀγαθὴ τύχη καὶ συναντήσῃ ἓναν ὅμοιο σαν τὸ ἄλλο μισὸ τοῦ καὶ ὁ παιδεραστής καὶ ὁποιοσδήποτε, ἀναπτύσσεται λαμπρὴ φιλία, ἐκτυφλωτικὴ ἐξοικείωση καὶ δυνατὸς ἔρωτας καὶ δὲν θέλουν - γιὰ νὰ τὸ πῶ ἔτσι - νὰ ζήσουν χωρὶα οὔτε δευτερόλεπτο. Καὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι που συμβιώνουν ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ που σὲ καμιὰ περίπτωση δὲν θὰ ἔλεγον ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ κερδίσουν κάτι ἀπὸ τὴν επαφὴ με τοὺς ἄλλους. Σὲ κανένα δὲν θὰ μπορούσε νὰ σχηματιστεῖ ἡ ἐντύπωση πῶς σ' αὐτὸ ἀποσκοπεῖ ἡ ἐρωτικὴ συναναστροφή, ὅτι τάχατες δηλαδὴ γιὰ αὐτὸ τὸ λόγο ὁ καθένας τέρπεται καὶ συναναστρέφεται τὸν ἄλλο με τόσο ζήλο καὶ θέρμη. Ολοφάνερα κάτι ἄλλο ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ καθένα· αὐτὸ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐκφράσῃ με λόγια, ὅμως μπορεῖ νὰ τὸ μαντέψῃ κανεὶς ἢ νὰ καταστήσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς ἀντικείμενο αἰνιγματωδῶν φράσεων. Ἄν λοιπὸν ὁ Ἥφαιστος αὐτοῦς τοὺς εὗρισκε νὰ εἶναι ξαπλωμένοι μαζί, στεκόταν ἀπὸ πάνω, ἔχοντας ἀνθρώπινες ιδιότητες καὶ τοὺς ρωτοῦσε:

"Τί ἔσθ' ὃ βούλεσθε, ὦ ἄνθρωποι, ὑμῖν παρ' ἀλλήλων γενέσθαι;" καὶ εἰ ἀποροῦντας αὐτοὺς πάλιν ἔροιο· "Ἄρα γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε, ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ὅτι μάλιστα ἀλλήλοις, ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων; εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, θέλω ὑμᾶς συντηῆσαι καὶ (ε) συμφυσηῖσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι καὶ ἕως τ' ἂν ζητε, ὡς ἕνα ὄντα, κοινῇ ἀμφοτέρους ζῆν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνητε, ἐκεῖ αὖ ἐν Αἴδου ἀντὶ δυοῖν ἕνα εἶναι κοινῇ τεθνεῶτε· ἀλλ' ὀρᾶτε εἰ τούτου ἐρᾶτε καὶ ἐξαρκεῖ ὑμῖν ἂν τούτου τύχητε;" ταῦτ' ἀκούσας ἴσμεν ὅτι οὐδ' ἂν εἷς ἐξαρνηθεῖ οὐδ' ἄλλο τι ἂν φανεῖν βουλόμενος, ἀλλ' ἀτεχνῶς οἴοιτ' ἂν ἀκηκόεναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει, συνελθῶν καὶ συντακεῖς τῷ ἐρωμένῳ ἐκ δυοῖν εἷς γενέσθαι.

«Τί είναι αυτό που θέλετε να κερδίσετε, άνθρωποι, και να εξασφαλίσετε με την μεταξύ σας επαφή»; Και αν δεν ήξεραν τι να πουν και τους ξαναρωτούσε: «Μήπως επιθυμείτε αυτό, να βρίσκεστε δηλαδή στο ίδιο μέρος όσο γίνεται πιο πολύ μεταξύ σας, ώστε να μην αποχωρίζεστε ούτε μέρα ούτε νύχτα; Αν λοιπόν αυτό επιθυμείτε, έχω τη βούληση να σας καταψύξω και να σας εμψυχήσω μια ύπαρξη, ώστε από δυο να γίνετε ένας και, όσο ζείτε, να ζείτε από κοινού, σαν να επρόκειτο για ένα άτομο και όταν πεθάνετε, εκεί στον Άδη, αντί για δυο, να πρόκειται για μια ύπαρξη, εφόσον και οι δυο ταυτόχρονα απεβίωσαν. Προσέξτε λοιπόν, αν αυτό αγαπάτε και σας είναι αρκετό, είμαι έτοιμος να σας το προσφέρω». Γνωρίζουμε ότι κανένας δεν θα αρνιόταν, ακούγοντας αυτά ούτε θα εξεδήλωνε κάποια άλλη επιθυμία, αλλά κατά κανόνα θα νόμιζε ότι άκουσε εκείνο που από πολύ καιρό ποθούσε και, αφού ερχόταν σε επαφή με τον αγαπημένο του και γινόταν η σύζευξη δια της καταψύξεως, θα επιτυγχάνονταν η μετατροπή των δυο σε ένα.